

טניה הדר: חייל קטן

ראיתי חייל קטן בדרך.
העצובה. השקטה. חייל קטן
שהיה מלא כומתה אפורה.
ומדים באפור. לאורו של
ניאון מאוחר. חייל שהיה
מלא באמא. ואבא. וסבתא
קמוטה. צבטה בו לחי רכה.
ואולי נשיקה בקפלי הצוואר.
וריח של גערה. קטנה. בשומה.
חייל קטן. וזרועות חסונות.
מקיפות.
ככלי מלחמה עתיקה.

אני הולכת

אני הולכת למקום של ציפרים.
מתוחה וגבוהה.
אמא, הכיני לי שם צידה
לדרך. ותרמיל. וכד־שתייה.
הכל כרוך בצרור אחד על
הכתף.
הבט, הן מחכות לי! חותכות
בדימדומי־הערב. כנפיהן לבנות
מרטיטות אל נסיעה רחוקה.
אני הולכת, אמא. למקום של

ציפרים. אל תבכי, עכשיו.
 בכייה קרועה.
 אחזור. אולי אחזור. בעוד
 מאה שנה.

פגישה

סבא וסבתא רוקדים במצומד
 על חזי.
 יש להם הרבה מה לומר
 זו לזה.
 לאחר שנים של פרידה, כשפניהם
 כפניו של יאנוס, היו מופנים
 לכיוון מערב, ומזרח, ורק
 סדק זעיר בגולגולת איפשר להם
 את המיפגש.

ועכשיו שהם יחד. צהובים
 עשנים משמחה. וריח שן-פיל
 נודף מפיהם. אוחזים הם
 בכפות ידיהם. נושקים נשיקות
 של טירוף. חוסר הסברה.
 כמו היה קשה כל-כך. להיפגש
 מעבר לתמותה המהירה. כך. בריקוד מצומד.
 על חזי.